

Rolul ecologului în urbanism

Alexandru-Ionut PETRISOR, doctor în ecologie
Directia Generala Amenajarea Teritoriului, Urbanism și Politica Locuirii,
Ministerul Transporturilor, Constructiilor și Turismului

Noua Carta de la Atena, elaborata la Lisabona în 2003, arata ca „precautiile fata de mediu si aplicarea practica a principiilor dezvoltarii durabile vor produce un oras mai [...] sanatos pentru viata oamenilor”, ceea ce implica nu numai „pastrarea si restabilirea zonelor naturale în orase si în împrejurimile lor”, ci si „asigurarea unei folosiri înțelepte a resurselor disponibile”, „protejarea oraselor de excesul de poluare si de degradari” si transformarea acestora în sisteme coerente si autosuficiente [4].

Ecologia se afla astazi într-o etapa denumita **ecologie sistemica** si definita ca „stiinta care asigura fundamentul teoretic pentru a percepe si interpreta «mediul înconjurator», care include deopotriiva mediul fizic si biologic natural, precum si mediul transformat de catre specia umana ca o ierarhie de unitati organizate, dinamice si cu proprietati structurale si functionale identificabile si cuantificabile” [3]

În anul 1968, în lucrarile simpozionului „*Lupta pentru supravietuire în megalopolisuri*” s-a folosit pentru prima oara termenul de **ecologie urbana**. Astazi, multi autori privesc orasele (si, în general, asezarile umane) ca ecosisteme. În urma crizei energetice din 1970, omenirea înțelege ca dezvoltarea necontrolata bazata pe presupunerea ca atât resursele mediului, cât si capacitatea de absorbtie a poluarii sunt infinite va determina distrugerea mediului si a societatii omenesti si, în 1972, Clubul de la Roma propune modelul unei „**cresteri-zero**”, dar o astfel de solutie nu permite dezvoltarea societatii omenesti. În anul 1987 primul ministru al Norvegiei, dr. Gro Harlem Brundtland, Presedinte al Comisiei Internationale pentru Mediu si Dezvoltare, semneaza un raport intitulat „*Viitorul nostru comun*”, în care **dezvoltarea durabila** este definita ca „dezvoltarea care permite societatii umane de a asigura satisfacerea necesitatilor prezente fara a compromite abilitatea generatiilor viitoare de a-si satisface propriile necesitati în acelasi mod” [1]. Într-un interviu recent, dr. Gro Harlem Brundtland a aratat ca desi dupa aproape doua decenii „definitia dezvoltarii durabile ramâne aceeași, [...] omenirea înțelege astazi mult mai bine pilonii economici, sociali si ecologici ai dezvoltarii durabile, si cum sunt acestia conectati în mod intrinsec” [2].

Din motivele expuse rezulta importanta aplicarii bazei de cunostinte si de date oferite de ecologie, în particular a abordarii sistemice, pentru rezolvarea problemelor care sa conduca la o dezvoltare durabila a oraselor. Prin caracterul multi- si interdisciplinar al formatiei sale, ecologul este responsabil cu utilizarea durabila a resurselor capitalului natural, si trebuie sa joace un rol-cheie în procesul de dezvoltare a oraselor si, implicit, în elaborarea strategiilor, planurilor si programelor de dezvoltare urbana, mai ales a documentatiilor referitoare la cadrul natural din asezarile urbane.

Bibliografie

1. G. H. Brundtland, *Our Common Future*, Oxford University Press, Oxford, 1987
2. H. C. Bugge, L. Watters, *A Perspective on Sustainable Development After Johannesburg on the Fifteenth Anniversary of Our Common Future: An Interview with Gro Harlem Brundtland*, Georgetown International Environmental Law Review, vol. 15, pag. 359-366, 2003
3. A. Vadineanu, *Dezvoltarea durabila. Volumul 1: Teorie si practica*, Editura Universitatii din Bucuresti, Bucuresti, 1998
4. *** *Noua Carta de la Athena - 2003*. Partea A, traducerea de arh. A. Dan si arh. S. Popescu Criveanu, Monitorul Registrului Urbanistilor din România nr. 4, 2005, pag. 26